Ч. 166. Четвер 6 серпня (24 липня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостествах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Зближене Анґлії і Німеччини. — Події в Турeччині.

Воєнні алярми льорда Кромера, які викликали були таке занепокоєне в Німеччині, старав ся ослабити передовсім канцлер скарбу Льойд-Джордж, висьміваючи в палаті громад „взаїмне острене ножів“, яке тільки паралїжує переводжене важних суспільних реформ. Що більше, невдовзі по сім виступі Льойда Джорджа виступив з обговоренем політичного положеня міністер справ заграничних, Ед. Ґрей, та двічи впевнював, що Анґлія не має на меті з'ізольованя Німеччини. Дружба Анґлії з Росиєю та Францією, яка основує ся на умовах, відомих широкому сьвітови, має на меті тільки мирові цїли а не змагає до ворожих поступків до якої иншої держави. Крім того замітив Ед. Ґрей доволі терпко, що Анґлія не дивить ся зовсїм заздро на дружбу Німеччини з єї двома союзниками, хоч змісту потрійного союза нїхто не знає.

Ті виводи анґлїйского міністра справ заграничних принято в Берлині доволі симпатично та замічено, що про оборонний зміст тридержавного союза повідомлено в свою пору анґлїйский кабінет. На тім миролюбиві промови анґлїйских політиків не вичерпали ся, бо в тім самім тонї заговорив також і премієр Асквіт. Льойд-Джордж в своїй другій промові на сю тему, яку виголосив на льондоньскім мировім конґресї, пішов навіть так далеко, що осудив вічне будоване нових кораблів і ненарушиме переконане Анґлїйців, що они мусять мати все більшу фльоту як якісь дві другі держави разом. В Анґлії все припускають, що єї хоче заатакувати Німеччина, в Німеччинї знов боють ся нападу анґлїйского. Через той обопільний ляк обі сторони вічно зброять ся і самохіть пруть себе до конфлїкту, якого боять ся одні і другі. „Було би пожалуваня гідним, коли би дві великі і поступові суспільности як Німеччина і Анґлія не вспіли привернути між собою порозуміня; дійшли ми до него з Францією, Росиєю і Сполученими Державами, то чому ж не могли би ми те осягнути з Німеччиною!“

От і несподіваний поворот. Замість воєнних алярмів нараз миролюбивий тон, в якім говорить ся навіть про можливість порозуміня і договору між Німеччиною і Анґлією. При тім не треба забувати, що аналоґічну резолюцию порішив льондоньский мировий конґрес, а король Едвард, приймаючи депутацию того конґресу, заявив, що єго одинокою цілию було змагане до дружби між народами та що він незвичайно радів, коли би ті змаганя вінчали би ся успіхами. Дня 10 серпня стріне ся король Едвард VII. з своїм сестрінцем, Вільгельмом II. в Фрідріхсгофі а коли доси говорено, що ся стріча буде тілько обявом звичайної куртоазиї, то тепер вже починають приписувати недалекому з'їздови вже й значінє політичне. Коли би справді заслугували більше на віру оптимістичні виводи представителів анґлїйского правительства як песимістичні припущеня опозицийного бесїдника, льорда Кромера, то впрочім до розвязки загадочної переміни в настрою Анґлії до Німеччини можуть послужити — хиба події на Балканї.

В справі послїдних згідливих промов анґлїйских мужів стану забрав голос також орґан німецкого міністерства справ заграничних „Norddeutsche Allg. Ztg.“, та висловлюючи апель до анґлїйскої праси, щоби она покинула дотеперішний свій тон, ворожий Німеччинї, заявляє, що порозумінє між Анґлією і Німеччиною є можливе та що єго навіть легко осягнути, бо нема зовсїм поважних політичних противеньств між тими двома державами.

В ночи з 2 на 3 серпня оголошено в Царгородї новий „Гатті Гумаюн“. В сїй найбільше сьвяточній формі турецкого законодавства умі-

Пані ґенералова.

(З польского — М. Ролле).

(Конець).

Дідичка не знала своїх предків, але з многих познак можна було здогадувати ся, що господарувала в ній якась заблукана економска душа. Найхарактеристичнійшою чертою був дивний свербець в правій руці, котра при всякій нагоді рвала ся горячо до лиця противника. Загониста женщина, що не зносила найменшого опору, впадала часто в неприємні суперечности, всеж таки почувши свербець в правици, не могла здержати ся від „розмаху“, прикрого нераз дуже в наслїдках.

Кілька примірів єї справдішної ґенеральскої воєвничости заслугує на згадку. Ведена естетичними забагами, пані ґенералова спровадила із столиці городника з академічними студиями і поручила єму зладити пляни будучого парку. Молодець, одушевлений чарівним положенем парку, взяв ся ревно до праці і зносив терпеливо всякі вибрики й забаганки старої дами. Однак несподівано прийшло до катастрофи: занятий в городі витичуванєм будучих цьвітових грядок, алей і стежок, стрінув ся з ґенераловою, настроєною більше, ніж звичайно, воєвничо. На остру, але безпідставну критику відповідав спершу чемно, вкінци досить рішучо випросив собі невідповідний тон і несподівано почув тяжку, ґенеральску руку в околици уха.

Закипів гнївом: вхопив даму в половині, впакував єї голову собі між коліна та усунувши всякі, злишні при таких операциях суконї і спідниці, вимірив їй кілька здорових ляпунів.

Заки пані ґенералова стямила ся з обуреня і подиву над відвагою молодця, він покинув негостинний двір, а цілий гнів обіджної першиий раз в житю матрони скропив ся на кільканайцятьлїтнім хлопчині, що придивляв ся був тій сценї. На задаток мовчанки дістав біднята здорового штовханця в плечі і з криком вилетів з города.

Иншим разом закінчила ся для пані ґенералової афера ще фатальнійше.

Весняні розтопи зробили всяку комунікацию неможливою, замінюючи дороги в справдішні болотні ріки. Легким візком можна було з найбільшим трудом перебити ся боками або полями, о скілько їх властитель не протестував против того. Однак карити і повози мусїли в лямусах дожидати догіднійшої для себе пори.

Пані ґенералова уперла ся їхати до ґубернїяльного міста, віддаленого кілька миль. Всякі намови і поясненя, як звичайно, не помогли: запряжено до тяжкої, завішеної на ременях кароци, що відбувала свого часу подорож до Варшави і Дрезна, чотири сиві коні, на козлї сїли візник в лїбериї і креденсовий хлопчина, одітий по козацки і рушено до столиці ґубернїї. Мимо гніву ґенералової карита посувала ся поволи степовим шляхом, вкінци вполовині дороги коні покриті піною, бухаючи парою, сіпнули раз і другий і тяжка карита загрязла повисше оси в густім болотї.

— А що там? — кликнула дама, вихиляючи ся з вікна кароци.

— Нещасте — воркнув візник і закляв. — Самі не порадимо, кониска змахані, треба до села по людий їхати, щоби кариту витягнули.

Вскочив в болото по коліна, випряг коня, виліз на него і рушив навпростець крізь поля до схованого в ярі сельця.

Пані ґенералова деревіла з гніву, але то нічо не помогло. Степ навкруги, як далеко сягне око, залягала гробова тишина, перериваиа лише краканем ворон, що уносили ся над полями. Втомлені кониска позвішували апатично голови; креденсовий хлопчина розглядав ся з козла на всї сторони; цілий краєвид сповивала якась дивна мелянхолія.

Каритний годинник, уміщений над переднім сїдалом, видзвонював години, а звичайно тихе його „тик-так“ гудїло тепер в ухах ґенералової як удари молота в ковало.

Сонце вже хилило ся до заходу, коли вкінци на горбку над дорогою показала ся громадка людий, одітих в кожухи і високі баранячі шапки.

— А звідки ви люди? — спитала ґенералова з карити.

— Ми не жадні люди, лише шляхта з діда прадіда...

— Добре, добре, най буде шляхта — пе-

шено 15 точок, що обнимають основні ґарантії конституцийних свобід, чим зазначив султан на ново, що справді думає додержати конституцийних приречень. По головній обітниці, виголошеній в памятній промові до народу з султаньскої палати, наступила присяга перед шеіком ісляму, запевнене консулярного тіла а тепер маємо „Гатті-Гумаюн“, в якім м. и. поручено рівність всїх горожан, свободу особи перед беззаконними карами і арештами, усунене виїмкового суса̄дництва, право недоторканости дому і листової тайни, знесене цензури, право свобідного переношеня по цїлій державі, свободи науки, независимість адмінїстрацийних урядників від двору, управильнене фінансової господарки та установлене одвічального мінїстерства. Великий везир має повну независимість в доборі мінїстрів крім шеіка ісляму, та мінїстрів війни і маринарки, що султан застеріг своїй прероґативі. Безвпинне домаганє молодотурків, щоби султан дав запоруку, що буде додержувати конституцийних свобід, має свою причину в тім, що теперішний султан дав вже доказ, що уміє зломити обіцянку на свободи та що уміє люто давити всїх, хто против єго волї попирає конституцийні змаганя. За конституциєю стоїть переважна часть армії, яка зложила на неї радістно присягу. Не зложила присяги тілько друга дивізия в Ільдизі, але молодотурки взяли ся єї в мирний спосіб переконати. Більшу вагу треба приписати реакцийному елементови в адріянопольскій залозї, де два полки піхоти збороюбили ся против молодотурків. Загалом замітно, що коли ліве крило революцийне змагає навіть до детронізациї султана, то старотурецка реакция рада би повернути все до старого. Та поки що видно, що сили реакциї слабі.

Молодотурецкий комітет утворив в Константинополи немов побічне правительство. У виданім комунїкатї підносить, що помимо конституциї султан окружений все ще недостойними реакционерами, котрих полишене при власти робить неможливим заведене конституцийного ладу. Ізгеда пашу оголосили молодотурки зрадником вітчини, який заслужив на кару смерти, та домагають ся конфіскати єго маєтку.

Один з турецких офіцирів ґенерального штабу, що належав до III. корпусу в Монастирі і знає добре рух революцийний, каже про події в Адриянополи так: Мусить то бути малий рух і вісти о нїм пересаджено. Другий і третий корпус армії суть за конституциєю, як офіцири так і вояки. Ті два корпуси обіймають 11 дивізий, до котрих треба дочислити ще 56 баталїонів оборони краєвої, котру тепер змобілїзовано. Супротив такої сили не має ніякого значіня рух кількасот вояків, сфанатизованих духовеньством, котре впрочім в своїй більшости єсть також за конституциєю і іде рука в руку з армією. Отже відкликанє конституциї або обмежене прав народа виключене. Впрочім султан добре знає, що виставивсь би на велику небезпечність в тім случаю, а також і то, що войско хоче удержати єго на престолї.

Головним жаданєм молодотурків на тепер здаєть ся бути то, аби бодай один визначний молодотурок був іменований мінїстром і аби мінїстрами стали люди певні, котрі давали би за поруку, що не пристануть до вілкої реакциї. Часопись „Садач“ доносить, що опогди члени молодотурецкого комітету відбули з великим везиром конференцию, котра тревала чотири години. Наради мали довести до успішного вислїду, який поки що держить ся в тайнї. Взагалї єсть пересьвідчене, що зміна кабінету конечна.

Новинки.

Львів, дня 5-го серпня 1908

— **Іменованя і відзначеня.** Є. Вел. Цїсар іменував радника Двору дра Марияна Енґля, прокуратором скарбу у Львові. — Радник суду краєвого, Станислав Ясіньский одержав з нагоди перенесеня єго в часовий стан спочинку кавалєрский хрест ордера Франц Йосифа.

— **Справи особисті.** Є. Вел. Цїсар надав радникови Двору і прокураторови скарбу у Львові дрови Вікторови Корнови з нагоди перенесеня єго на власну просьбу в стан спочинку шляхоцтво. — Шеф бюра президияльного Намістництва радник Стан. Ґродзїцкий виїхав на кількатиждневу відпустку, а єго заступає др. Влад. Врублевский. — Директор почт п. Сеферович виїхав на кілька днїв на інспекцийну подорож, а заступництво обняв радник Двора Пікор.

— **З зелїзниць державних.** З днем 10 серпня змінить ся розклад їзди поїзду особового ч. 1226 відходячого зі Стрия о годинї 4 мінут 44 по полудни о тілько, що поїзд той не буде в'їзджати до Хирова лиш просто до Посади хирівскої. Теперішний час приїзду єго до Хирова треба уважати яко час приїзду до Посади хирівскої.

Для подорожних їдучих тим поїздом до станций лежачих при шляху Хирів-Сянік буде заведений поїзд льокальний ч. 2022 а з Посади хирівскої до Хирова в безпосереднім полученю від поїзду ч. 1226 і без пересїдання в Посадї хирівскій після слїдуючого розкладу їзди: Посада хирівска від'їзд о годинї 7 мінут 49.

Поїзд особовий ч. 2023 переходячий межи Хировом а Перемишлем буде переходити від дня 10 серпня включно тілько між Посадою хирівскою а Перемишлем (від'їзд з Посади хирівскої як до тепер о годинї 7 мінут 35 вечером).

Зміни ті вістали оповіщені в стїнних розкладах їзди таблиця VII а на шляху 205, 212 і 216.

Додаток V. кишеневого розкладу їзди можна одержати безплатно у всїх касах особових за оказанєм кишеневого розкладу їзди.

Дирекция зелїзниць державних у Львові розписала лїцитацию на доставу олїю ріпакового до паленя і смарованя на рік 1908/8. Близші услівя і формулярі оферт можна одержати в бюрі 4 Дирекциї від 10 до 29 серпня с. р. Речинець до вношеня оферт кінчить ся 40 серпня о годинї 12 в полудне.

— **Дрібні вісти.** У Львові помер нагло на удар серця дня 31 липня др. Юлїян Брилїньский, радник суду в 40 роцї житя. Судова комісия при оглядинах єго мешканя найшла полишену ним спадщину в квотї около 60.000 кор. в цїнних паперах. До спадщини зголосило ся доси 5 кревних помершого. — В Винниках коло Львова появила ся пошесть шкарлятини. — Краєве бюро посередництва праці при краєвім Видїлї у Львові відкликує ся до всїх працьодавцїв, донести єму, чи мають які вільні місця до обсади урльопованими сеї осени жовнїрами. Зголошеня приймає до 15 серпня. — Вчера в полудне арештовано в Ринку небезпечного злодія Півонку, котрий хотів украсти торбинку п. Отилїї Розенбушовій, женї інжинїра Намістництва а прихоплений на крадежі так вдарив єї в груди, що она аж стратила притомність і впала на землю. П. Розенбушову треба було аж відставити на стацию ратункову. — В північній Америцї, як доносять в Чікаґо, горять лїси і нема способу їх пригасити, хиба що настала би там така злива, як була сими днями у нас. Після наспівших тепер вістий лїси горять у Фернї (в анґлїйскій Колюмбії). Доси згоріло 6 міст і згинуло в огни 150 людий а сотки осіб суть зранені. Шко-

---

рервала дама, вже розгнївана. — Витягнете кариту з болота.

— Чому нї? Наших з волами мало-що не видко зза горбка.

— Кілько хочете за труд?

Громадка почала радити довго і широко, а потім хлоп, високий як дуб, котрого предок стинав поганцям голені голови під Віднем, виступив наперед і відповів коротко, але рішучо:

— Пятьдесять карбованцїв!

— Щосо? пятьдесять рублїв? — гукнула ґенералова. — Алеж то чистий розбій!

— Розбій чи нї... менше не буде. Передновок тяжкий..

— Ніч іде, — докинув другий — дорога пуста, пані ґенеральша буде ночувати в поли. Коний шкода...

— Робота тяжка — бурмотїли иншї. — Тут зі шість пар волів треба.

Положене ставало ся чимраз більше напруженим. Нї одна сторона не хотїла уступити. Нараз долетїв здалека легкий гомін дзвінків і на горбку над дорогою задержав ся легкий візок, в котрім сидів сусїд ґенераловоі, старий кавалер, пан Єронїм.

— Ого, сусїдка добродійка влїзла в кабалу! — крикнув весело, піднимаючи шапку. — Хтож видїв в таку дорогу пускати ся каритою! Видко брак досьвіду в обивательки з м і с т а. — Послїдне слово підчеркнув значучо, вдаряючи в найвразливійшу струну ґенераловоі.

В згоді, що правда, не жили; пані ґенералова програла з ним навіть недавно процес о якийсь млин чи греблю, однак в нещастю опускати женщину було годі, отже старий кавалер виступив в ролї посередника.

— Ласкава сусїдко добродійко, торгувати ся нема о що, заплатити треба, не збанкротуємо чейже. Перенесуть вас крізь болото до мого візка, в коршмі відпічнемо, а тимчасом і карoцу притягнуть.

Дідичка рада-нерада мусїла пристати на услівя бутної ходачкової шляхти. Потомок оборонця Відня скинув кожух, перехрестив ся, сплюнув і почав осторожно, пробуючи ґрунт під ногами, наближати ся до дверцят карити. Тут взяв ґенералову без церемонії на плечі, застогнав під неаби-яким тягаром і рушив поволи назад до своїх товаришів.

Ґенералова не мала політичного змислу: замість на сухім горбку, під опікою пана Єронїма, полагодити рахунки зі своїм спасителем, зробила се кілька мінут раньше, на плечах амбітного шляхтича.

Почула свербець в руцї і не витримала. Було се понад єї сили.

— А, хамска душо! — гукнула над ухом хлопа. — Будеш з ґенеральшою торгувати ся!? — По тих словах єї рука з розмахом опинила ся на лици двигаючого єї великана.

Шляхтич затряс ся, закляв неперебірчиво і гепнув бабою в саму середину калюжі.

Громада, що дивила ся з горбка на цїлу траґедию, вибухла голосним реготом, а рівночасно спід широких крис капелюха, що уносив ся понад сїрим плесом болотнистого моря, долетїли до уха старого кавалера просьба і приказ рівночасно:

— Сусїде, ви нїчого не бачили!

Каритний годинник видзвонював в тій хвили шесту годину...

Я якім станї ґенералова видобула ся на беріг, нїяке перо не годне описати. Пан Єронїм, в глубині душі рад може з авантури, взяв ся сейчас до залагодженя справи: обиджений шляхтич дістав барвисту сторублївку, громада за видобутє карити з болота других тілько. Що старий кавалер, знаний в повітї сплетник, кождому здибаному сусїдови на ухо, під секретом описував незвичайну пригоду — віхто хиба не сумнїває ся.

* * *

Золотоволоса Зося поставила на своїм: викравши ся при помочи сестер і шуринів з палати, станула зі своїм любчиком, адвокатом з міста, перед вівтарем, присягаючи єму любов, вірність і послух на цїле житє. Пані ґенералова, подразнена в своїй гордости та амбіциї, до смерти не могла простити наймолодшій доньцї того небувалого злочину.

Злобні кажуть, що кілька мінут перед смертию шептала ще напів сьвідомо: „Такий мезалїянс, такий мезалїянс“...

Гріб полковника внуки пристроюють цьвітами, а Мариня згадує нераз своїм дїтям про памятні для неї „духові купелї“ старушка.

да виносить 5 міліонів долярів (25 міліонів корон). — Згублено книжочку гал. Каси ощадности на 202 кор., виставлену на імя Мариї Кордек. — Хорий на умі 28 літний Михайло Врубель втік із заведеня для божевільних на Кульпаркові. — В поїзді, що оногди їхав із Станиславова до Львова, вкрадено аґентови торговельному Адольфови Лебенови карту леґітимацийну і 40 кор. — В Садагурі на Буковині арештовано супругів Бабяків, котрі пускали в курс фальшиві 5-коронівки. Бабяки приїхали перед кількома тижднями з Росиї а поліция мала їх на оці, бо у них відбували ся часто сходини людий, приїзджаючих з Росиї. Єсть підозріне, що Бабяки суть аґентами якоїсь фабрики ґроший в Росиї.

— **В Озерянах коло Чорткова** відбуде ся в неділю 9 с. м. великий народний фестин заходом Тов. „Сокіл“ і читальні „Просьвіти“. Програма фестину дуже богата і добірна, в склад котрої між иншими входять вільні вправи і вежі озерянського „Сокола“, продукциї смичкової музики (дванайцятки) і мішаного хору під батутою славнозвістного о. Віктора Ловиньского, томболя, колесо щастя, полева почта і богато найріжнороднїйших товариских забав. Смерком образ в живих осіб, штучні огні а відтак танці при лямпіонах або евентуально в салї „Сокола“. Буфет у власнім заряді. Хто отже хоче весело і приємно перенести сю неділю, нехай спішить до Озерян на фестин. Початок точно о годині 2 по полудни. Вступ 50 сот., для міщан, селян і учеників 20 сот. Додід призначений на будову власної хати і на докінчене будови „Народного Дому“ в Борщеві. Добровільні датки приймає ся з подякою при касі.

— **Нещасливі пригоди.** В громаді Либохорі, турецкого повіта, утопив ся сими днями в прибувшім місцевім потоці Либохорка син тамошнього селянина, 4-літний Івась Ґеринець а в Шляхтовій убив грім хлопця Романа Матея, що пас гуси на громадскім пасовиску.

— **Убийник сестри.** В Росоховачи коло Чорткова арештовано селянина Івана Періжка, котрий убив свою сестру Павлину, а відтак, щоби укрити убийство, повісив єї в хатї, щоби здавало ся, що то она сама відобрала собі житє. Періжка відставлено до суду в Чорткові.

— **Чий верхник?** Властитель реставрациї в готели Варшавскім у Львові, Макс Хамайдес, донїс поліциї, що яких дві недїлї тому назад був у него в реставрациї якийсь мужчина літ около 40, білявий, середного росту, котрий відходячи забув свій верхник і доси по него не зголосив ся, а то мабуть длятого, що був так пяний, що не памятає, де лишив свій верхник. Отже коли той гість вже витверезив ся, то може свій верхник відобрати в реставрациї п. Хамайдеса. Однак при тій нагоді повинен п. Хамайдес знов почестувати добре того гостя за то, що зробив єго реставрациї таку знамениту рекляму.

— **Зливи, повени і їх жертви.** Здає ся, що зливам, які в послідних днях разом з небувалою в серпни студенею так дали ся всім а особливо хліборобам в знаки, прийшов вже конець, бо барометр іде постійно в гору а небо, бодай у нас над Львовом вияснює ся. Вчера, хочемо сказати, на закінчене — лило на всї заставі на великім просторі нашого краю. Ідучи зелїзницею, можна було видїти по полях, яка всюди лагодить ся катастрофа, бо в декотрих місцях збіжа в снопах і на покосах формально гнили у воді. В многих сторонах потворили ся формальні озера і багна, а робітника майже нігде не було видко в поли. Такий вид представляв ся до нині. Маймо надію, що змінить ся на ліпше а тепер послухаймо вістий про катастрофи.

До „Діла“ доносять з над Прута: При сегорічній повени Прут між иншими гірскими ріками виляв значно і наробив великої шкоди. Що не знищила посуха, то докінчила вода. У Воскресїнцях під Коломиєю найбільше починила вода шкоди. Село лежить в долині рівній над Прутом. Вже дня 24 липня почав Прут прибувати значно і люди зі страхом споглядали на воду, сподіваючись повени. По зливних дощах з 25 на 26 липня вже ніхто не спав, а люди ходили понад беріг і ждали, коли вода виллє ся на село, як тому 19 літ. Дня 27 липня був найбільший стан води і доходив при береґї понад 4 м. глубини. Вода ударяла чим раз більше на село, лупала городи, луги, пасовиска; замулювала ярину, збіже і засипала ріню, несла з гір дерева, корчі, бруси, клеци, посудину всяку і т. п. В неділю вже залила зарінок на просторі 16 м. і плила улицями, а забравши город одному рільникови, влупала дорогу і відтяла в той спосіб кількадесять хат від решти села, а люди ані з відтам до села ані з села там дістатись не могли і не могуть. Вода забрала зовсїм 16 морґів найкрасшої землї городів, 2 морґи лугу, спричинила завалене хати і стодоли Івана Стефанцева, а двом Бабушакам і Карпенюкам грозить заваленєм кождої хвилї. Взагалі шкода виносить поверх 30.000 корон. Але то ще нічим проти грозячого лиха, бо в однім місци коли-б ще 10 м. вода пролупала город, дістане ся на дорогу в низ до села, злучить ся з млинівкою і тоді залле ціле село і то в найкоротшім часї.

Дальше доносять з Воскресїнець під Коломиєю: В неділю дня 2 серпня с. р. пішов господар, Семен Волощук, зі своєю жінкою до ліса на гриби. Назбиравши повні бесаги, вертали домів і замість піти дальше на чайку і перевезти ся, пустили ся в воду, де перед повению був брід. Вода на середині Прута пірвала Волощука з собою і мимо того, що умів плавати, він утопив ся. Жінка виратувала ся якимсь чудом. Прут так позміняв своє корито, що люди не знають, де можна перейти а де нї. Не можуть зза Прута привезти збіжа, бо нема броду, а мосту також нема, отже роби що хоч. Хиба чекати до морозів, щоб вода замерзла і по леді перевезти збір з поля, але до тої пори годі голод терпіти.

З Жабя доносять: Довготревалі дощі піднесли в Жабю корито Черемоша на яких 2 метри понад звичайну висоту і спричинили катастрофу, якої люди не памятають від року 1889. В неділю, 26 липня зірвала вода громадский міст і всякі переходи через Черемош, так, що люди по другій стороні ріки поки що відокремлені від сьвіта. Річка Бережниця рівнож зірвала міст на дорозі до Косова, а надто відервала ся частина гори на сїй дорозі і затарасовала дорогу, через що комунікация з Косовом перервана а через два дни ані листи ані часописи до Жабя не доходили. Не обійшло ся без людских жертв. Лесь Маланюк-Кікенчук ловячи ковбки на Черемоши, вхоплений струєю, погиб, полишаючи жену і четверо дїтий.

В Селєтинї на Буковинї утопив ся підчас повени якийсь селянин а у Вашківцях 75-літна старуха Анна Марушка, котру вхопила вода в хвили, коли прала біле на ріці. В Слободзії і Баниловї з трудом ратовано човнами людий, котрих повінь заскопила. В Бородині і Фальковї застановлено внаслідок повени роботу в парових тартаках.

— **Заряд руского Інтернату СС. Василиянок в Перемишли** подає до відома всім П. Т. інтересованим, що на слідуючий шкільний рік 1908/9 єсть кільканайцять місць вільних, о котрі могуть убігати ся панночки наміряючі ходити до учительских семінарий, як також до шкіл народних і виділових, курсу робіт ручних і т. п. під отсими услівями: Місячна оплата для семінаристок 36 К, для прочих 40 К. — Своїм вихованицям дає за те ціле удержанє, нагляд і домовий провід, а також в разї потреби меншу поміч в науцї. Крім того платить ся одноразову таксу при вступі за уживанє меблів 8 К, на закладового лїкаря 4 К і на бібліотеку 2 К; за пранє біля по 2 К місячно і вправу гри на фортепяну рівнож 2 К. Панночки мусять ся при принятю виказати, що мають свою постіль, з біля всього по 6 штук, достаточне число суконок і прочої верхної одежи. Ціла ґардероба учениць мусить бути назначена початковими буквами єї назвиска. Столове начинє с. є. ложка, ложочка, ніж і вилка з хіньского срібла має бути рівнож назначене. Родичі або опікуни мають зложити декларацию при вписї, що будуть платити точно кождого місяця з гори. На сїм місци зазначує ся заразом, що в огляду на велику дорожню сегорічну, місячна оплата не може бути рішучо нікому знижена. Зголошеня просить ся вносити найдальше до 15 серпня с. р. до Заряду руского Інтернату СС. Василиянок в Перемишлі, ул. Сянова 5.

— **Апетит медведя.** Товаровим поїздом в Чехії вислано з дібр кн. Шенборна до німецкого міста Галле над Салею медведя. На зелїзничій стациї в Хебі медведеви удало ся так розсунути сильні прути зелізної клїтки, що вилїз з неї. Ходячи по замкненім ваґоні, став розглядати ся поміж пакунками. В ваґоні находив ся кіш з черешнями, цебрики в маслом, скриня з яйцями і кілька кошів з дробом. Медвідь розбив скриню з яйцями і випив сто кількадесять штук. З кошів добув дві гуски, дві качки і кілька курят і все те з'їв. Відтак вилупив дна з чотирох цебриків і частину масла з'їв, а рештою вимастив стіни ваґона. Вкінци зірвав полотно з коша, що містив черешні, і їв до сита, а решту потратував ногами. Зелїзничі робітники, ані здогадуючись, що в середині діє ся, отворили ваґон, щоби видобути з него товари. Коли відсунули трохи двері, відозвало ся бурмотанє медведя. Відчіплено ваґон, а служба кн. Шенборна, що прибула на стацию, перевела медведя до иншого воза і умістила єго в направленій клїтцї.

Телеґрами.

Оппенгайм 5 серпня. Бальон Цеппеліна підняв ся вчера о год. чверть на 11 вечером знов у воздух.

Мангайм 5 серпня. Воздушний корабель Цеппеліна переїхав сеї ночи о 1·45 над Мангаймом а нині о 4 год. рано минув коли Еппінґек віртемберґску границю. О год. 5·10 виділи судно в Людвіґсбурзї.

Штуттґарт 5 серпня. О год. 6·10 рано появив ся бальон Цеппеліна над містом.

Константинополь 5 серпня. Австрийский амбасадор, маркґраф Палявічіні зложив іменем свого правительства Порті ґратуляцию з причини заведеня конституциї.

Штуттґарт 5 серпня. Коротко перед 8 г. рано спустив ся бальон Цеппеліна на землю на отвертім поли, внаслідок зіпсутя мотору. З Фрідріхсгафен вислано залогу в цїли направленя бальона, котрий, як думають, буде міг нині о 6 год. вечером виїхати в дальшу дорогу.

Константинополь 5 серпня. Часописи доносять о усуненю першого секретаря султана, Тахсін-паші з єго становища. Джевад-бей іменований першим, після иншиих донесень другим секретарем султана.

Білград 5 серпня. Вчера пятьох шефів сербских дружин, котрі перебували в Сербії, явили ся у турецкого посла, щоби заповісти єму свій поворот до вітчини. Посол приняв їх прихильно і висказав вдоволенє з того, що они рішили ся вертати, та надію, що тепер будуть жити в мирі і яко проводирі працювати для свого народу.

Софія 5 липня. Кількох революцийних проводирів виїхало до Солуня в цїли переведеня переговорів з молодотурками.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).